

Kapitola III.

Dvanáct

Ve jménu Jaose

Saja se zotavovala pomalu. Nechápal jsem, proč to tak dlouho trvá. Já byl v regenerační komoře mnohem kratší dobu. Jaos říkal něco o zásobách a tvorbě ATP v buňkách Sajina těla. Tomu jsem nerozuměl. Prý je to takový zdroj životní energie a Sajiny buňky byly tak hodně poškozeny, že teď nemohly správně fungovat. Jaos je musí v regenerační komoře všechny pomalu opravit. Jaos říkal, že je to hodně složité, a když to říká on, bude to pravda.

Ani nevím, jak dlouho už jsem se Sajou ve věži. Saja se někdy probrala i na několik hodin a mohli jsme spolu mluvit o našem posledním dobrodružství. Snažili jsme se všechno si nějak utřídit a pokusit se naplánovat, co dál. Moc nám to ale nešlo. Saja byla po našich rozhovorech hodně unavená a na dlouho usínala. Dala mi přívěšek s přenosovým krystalem, a tak jsem šel občas k nám domů, kde je jinak většinu času místo mě můj dvojník. Dobré je, že to, co můj dvojník přes den zažívá je mi večer Jaosem vtisknuto, takže mám o všem přehled.

Je zvláštní, že Jaos si se mnou někdy povídá skoro celý den. Jindy se ho na něco ptám, ale on mlčí. Chtěl jsem se ho na to několikrát zeptat, proč se takhle chová, ale nikdy jsem v sobě nenašel dost odvahy. Někdy mi přijde, jako by Jaos byl můj starší bratr, kterého jinak nemám, jindy mi připomíná rodiče, jindy zase některé dohlížitele z kroužků...

Ale vraťme se zpět k těm podivným událostem, které jsem vám popisoval v poslední zprávě zaslané kanálem minulosti.

Podstatná informace pro vás je, že Jaos nedokázal nic z našich posledních nepříjemných zážitků nějak přijatelně vysvětlit. Bylo mi záhadou, proč můžeme vidět něco, co Jaos ne, a proč se jeho pomocník rozpadl. Jaos to sice nějak složitě vysvětloval, ale tomu jsem vůbec nerozuměl. Pochopil jsem akorát, že Jaos nějakým způsobem vnímá nás lidi a vůbec všechno živé a pak ještě to, co je z jeho stavebních částíček.

Kde jsme se to tehdy vlastně ocitli? Co to bylo za terminál? Kde se tam na displeji vzal nápis JAOS? Kdo byl ten starý muž? Proč chtěl, abychom šli pryč od válcového terminálu? Proč ho tak zaujal náš přenosový krystal? A co vlastně vedlo k tomu, že je Saja tak nemocná? A kdo to chodí tajnou chodbou do sálu vědění? A proč? Jenom samé otázky...

Vše jsme měli se Sajou sepsáno na několika papírech s různými poznámkami a nápady. Některé z nich Jaos nějakým způsobem prověřoval a vždy nakonec řekl: „Nepřehledné.“ A tím to skončilo. V této věci jsem mu ale už tak moc nevěřil. Mohl se plést a sám to přiznal. Jaos nebyl až tak úplně v pořádku.

Abych Jaosovi nekřivdil, že na nic nepřišel, byla tu jedna věc, která s tím vším mohla nějak souviset. Byl to citát, který Jaos našel v nějaké legendě o stvoření našeho světa: „Tři jsou jako jeden a jeden je ve všech třech. Trojjediný odvrátil zkázu a zachoval život.“

Připojil jsem se do proudu vědění a hledal nějakou informaci k té legendě. Byla tam ale jen malá část textu o někom, komu se říkalo Otec. Ten měl v nějaké podobě sestoupit na Zemi a rozdělit se do tří částí, které pak zachránily svět.

Posun kupředu nastal až ve chvíli, kdy jsem se v proudu vědění chtěl opět něco dozvědět o Době temna. Nic o Době temna tam totiž tentokrát nebylo. Ani žádné varování o za-

kázané oblasti. Zeptal jsem se Jaose, a ani ten o Době temna nic nevěděl. Říkal jsem mu, že předtím o ní přece mluvil. Mluvil o ní i jeho pomocník. Naléhal jsem na Jaose, aby si prošel záznamy a ta místa našich rozhovorů našel. Jaos ale nenašel nic. Jakoby to všechno byl jen náš sen, nějaká podivná představa. Nebo jako by Jaos už nebyl tím, co dříve. Chyběla mu snad část paměti?

Saja se zase vzbudila. Jako zázrakem jí bylo o hodně lépe a mohla dokonce vstát z postele. Přiskočil jsem k ní a chtěl ji podepřít, aby náhodou neupadla.

„Je mi fajn! A mám hlad,“ prohlásila.

Sám Jaos se tomu podivil a chtěl ještě znovu Saju důkladně zkontrolovat. „Oprava je úplná,“ prohlásil nakonec.

Saja seděla u stolu a jedla.

„Tak kam se vydáme teď?“ zeptal jsem se jí.

„No, asi se budeme muset vrátit zpátky k tomu válcovému terminálu.“ Saja mlaskala a mluvila s plnou pusou, až mě to rozesmálo. „Nesměj se mi! Něco z toho, cos mi teď povídal o té legendě, mi připomnělo, že ji vlastně znám.“

„Odkud?“ divil jsem se.

„Z Chrámu víry! Možná se pletu, ale myslím, že je to tam někde vyobrazeno.“

„Tak si to tu necháme zobrazit, ne?“

„To nepůjde,“ ozval se Jaos.

„Proč?“ chtěl jsem vědět.

Jaos se ale typicky odmlčel.

„Podíváme se přímo tam! Taleku, vezmi pro jistotu kufřík se stavebnicí a notebookem,“ řekla rozhodně Saja.

Vzal jsem kufřík i s notebookem a uložil si ho do zádové kapsy. To je taková kapsa, co se přichytne na záda. Skoro vůbec vás neomezuje v pohybu a ani o ní nevíte. Nerad bych, aby mě padající kufřík zase praštil jako minule.

A tak jsme se vydali na další cestu teleportem. Přenesli jsme se přímo do Chrámu víry. Nikdy jsem tam nebyl, a tak jsem se zmateně rozhlížel na všechny strany. Bylo tam jen pár lidí. No, možná jich bylo docela hodně, ale chrám byl obrovský. Proto asi ten dojem, že je skoro prázdný. Chrám, to bylo vlastně jedno obrovské místo kryté kupolí. Pod kupolí nebyla ovšem rovná plocha. Ze země tu vystupovala polokoule, která se zvedala do značné výšky. Úplně nahoře pak vycházel z polokoule velký sloup, který jakoby podpíral celou kupoli, ale přitom se jí nedotýkal. Polokoule byla poseta spoustou cest, schodišť, průchodů, místností a sálů. Do některých bylo vidět přes průhledné stěny, jiné byly skryté. Dole, kolem dokola, bylo rovné prostranství, které objímalo celou polokouli jako jeden velký kruh. Měl šířku dobrých 100 metrů. Odhadoval jsem, že chrám musí mít v průměru snad alespoň padesátinu bloku.

Zamířili jsme nejkratší cestou k polokouli. To bylo snadné, ale co dál? Vždyť je to jako bludiště. Naštěstí se tu Saja vyznala. Já bych se tu bez plánu asi brzy ztratil.

„Musíme se dostat do Sálu dvanácti,“ špitla Saja.

„Do Sálu dvanácti?“ zeptal jsem se hodně nahlas.

„Pšššš! Potichu!“ řekla Saja, „tam se normálně nesmí.“

„Aha, a já si myslel, že jdeme jen na takovou zdravotní procházku,“ řekl jsem už také šeptem.

Proplétali jsme se chodbami v polokouli. Saja několikrát na křižovatkách změnila směr. Někde nás chvíli vezly pohyblivé podlahy, jinde schody a jinde jsme museli jít „po svých“.

„Proč se tam nepřeneseme?“ zeptal jsem se.

„Protože to nejde.“

„A jak to víš? Jaos říkal, že krystal nás přenese kamkoli.“

„To ano, ale tady to nebude fungovat. Navíc je to zakázáno.“

„Proč?“ ptal jsem se dál.

„Prostě se to nesmí!“ uzavřela debatu Saja.

Až doteď se dalo vše projít bez sebemenší překážky. Pak jsme ale zastavili před vstupem, který byl zavřený. Odhadoval jsem, že musíme být skoro uprostřed polokoule. Saja se rychle rozhlédla na obě strany. Nikdo nešel. Ve dveřích bylo několik prohlubní. Saja položila jednu ruku do prohlubně vlevo a druhou do prohlubně vpravo. Pak se dotkla svým čelem dveří uprostřed a bylo vidět, jak se jí pohybují rty. Asi něco šeptala. Dveře se neslyšně daly do pohybu a zmizely v podlaze.

„Funguje to!“ vydechla udiveně.

Vstoupili jsme do sálu a dveře se za námi zavřely. Byla tam tma, ale s naším příchodem se nahoře rozsvítilo dvanáct světel. Celý sál vypadal trochu jako zmenšený Chrám víry. Také zde byla polokoule uprostřed.

„To je Sál dvanácti?“

„Ne, ještě musíme támhle,“ ukázala Saja na dveře vedoucí do nitra polokoule před námi. Vstup tvořil asi dva metry vysoký kruhový otvor v silné stěně. Vypadalo to, že ho vzadu uzavírá nějaká červená světelná clona. Přišli jsme blíž. Saja několikrát na prázdno polkla.

„Tys tu už byla, že jo?“ zeptal jsem se nejistě.

„Ne, jen jsem o tom slyšela vyprávět. Už jako úplně malá...“

„A jak se tam dostaneme?“

Clona ve dveřích podivně mihotala a vydávala praskavý zvuk.

Saja nahlas přečetla nápis nade dveřmi: „Kdo přicházíš ve jménu Jaose s čistým úmyslem, neobávej se ničeho. Jaos zachrání tvé tělo i tvou duši a nedá jim zahynout.“

„A co se stane s těmi, co nemají čistý úmysl? Máme my čistý úmysl, když se sem takhle vkrádáme?“ zapochyboval jsem.

Saja byla trochu v rozpacích. „No, říká se že...“

Za námi se ozvaly kroky a hlas: „Někdo říká, že těmi dveřmi jenom nemůžeš projít. Jiný říká, že zahyneš ve velkých bolestech. A někdo tvrdí, že tě Jaos vrátí do Sálu stvoření. Ale říká se také, že průchodem těmito dveřmi se z tebe stane někdo jiný.“

Otočili jsme se. Za námi stál nějaký muž a opíral se o hůl. Vypadal velmi staře. Nikdy jsem tak starého muže neviděl. Byl prošedivělý a v něčem připomínal starce od válcového terminálu. Tento se ale usmíval a tvářil se vlídně.

„Jaos mi o vás řekl,“ pokračoval. „Přišli jste ale dříve, než jsem čekal. Máš ještě ten přívěšek, Sajo?“

„Ano,“ řekla Saja a sáhla si na krk. Zarazila se. „Ne, vlastně ho teď má Talek.“

Vytáhl jsem krystal zpod svého oděvu a ukázal ho. Pochopil jsem, že muž je jeden z dvanácti. Asi ten, co od něj Saja dostala přívěšek s krystalem.

„To je dobře, to je dobře... dobře ho hlídejte. A schovej ho zase pod svůj oděv... Nepůjdete dál?“

Nato muž nezvykle rázným krokem zamířil ke dveřím a prošel mihotavou clonou.

Vypadalo to jednoduše, ale dostal jsem strach. „Ty Sajo, nechceš tam jít sama? Já tu na tebe počkám. Já tu přece nejsem v žádném jménu Jaose.“

„A komupak to pomáháme? He? S kým mluvíme? Kdo si nás to vybral? Nemyslíš, že víc ve jménu Jaose tu už ani být nemůžeme?“

„Asi máš pravdu,“ řekl jsem váhavě. Vychlo mi v krku a začalo se mi dělat špatně. Měl jsem dojem, že se nemohu ani pohnout.

„Neboj!“ dodala Saja povzbudivě. Chytila mě za ruku a vtáhla do dveří. Nezmohl jsem se na odpor.

Čekal jsem, že uvidím něco velkolepého, ale byl tam jen kulatý stůl, co vypadal jako kamenný. Kolem stálo třináct křesel. Na něm byla nějaká krabice. Ta vypadala, že je ze dřeva. Kdysi se tomu prý říkalo truhla.

Stařec se posadil do jednoho z křesel. „Posadte se také,“ vyzval nás. Sedli jsme si vedle sebe, několik míst od něj.

„Jaos mi řekl, že přijdete. Neřekl mi ale, co vás sem přivádí, ani co pro vás mohu udělat.“

Saja začala vyprávět o našich příhodách. Muž pozorně naslouchal a občas se na něco zeptal. Když jsme líčili naše kontakty s Jaosem, měl jsem z toho divný pocit. Vždyť on jistě považoval Jaose za něco božského. A my s tím „bohem“ úplně normálně mluvili. Nemohl to být v jeho očích problém? Nebylo to k němu neuctivé? Asi nebylo, protože se nad tím ani nepozastavil.

Když jsme skončili, tvářil se vážně a ustaraně. „Budu muset promluvit s ostatními. Stalo se to, čeho jsme se celé věky obávali. Stále jsme doufali, že Otec to nedopustí.“ Pak se na chvíli odmlčel. „Neznám odpovědi na všechny vaše otázky. Na některé vám ale odpovědět mohu. Možná vám to pomůže na vaší cestě...“ Pohnul svojí holí a truhla uprostřed stolu se sama otevřela. Bylo tam něco jako papír namotaný na nějaké tyčce. Jak jen se tomu říkalo... Už vím, svitek! Truhla se sama překloupila a stal se z ní stojánek, do kterého se svitek uložil.

„Na tom se asi svitek převíjí a čte,“ řekl jsem si v duchu.

„To, co tu vidíte, jsou informace, které mají zůstat před Jaosem skryty. Projděte si je a já zatím svolám ostatní. Ale pozor! Svitek chrání zvláštní pole, takže nic z tohoto světa se k němu nemůže přiblížit. Jak svitek převinovat, na to musíte přijít sami...“ Po těch slovech stařec odešel světelnou clonou pryč.

„Nic z tohoto světa, nic z tohoto světa...“ opakovala Saja. „A kde to asi máme... ale my přece máme něco, co není z tohoto světa! Prosim, Taleku, vyndej stavebnici.“

Vyndal jsem kufřík a otevřel ho. „Co jsme ze stavebnice zatím nepoužili? Naposledy nám děti psaly, že už umí pracovat s motory. Jak jsi byla nemocná, tak já si to sám nevyzkoušel, ale mám to všechno v notebooku.“

„Tak to ukaž, snad to nějak dáme dohromady,“ spěchala Saja.

Chvíli jsme koukali na kartu J6 a vaše poznámky. Použití motorů vypadalo jednoduše. Postavili jsme konstrukci, co se dala nasunout na tyčku u svitku. Bylo to takové docela dlouhé otočné rameno. Naštěstí byl v té tyčce od svitku otvor skrz, takže tam šlo zasunout jednu plastovou tyčinku ze stavebnice. Tak by to nemělo prokluzovat při otáčení. Bylo to krkolonné, protože jsme se nemohli dostat dost blízko a museli jsme si na to z dílků stavebnice udělat takové kleště. V rychlosti jsme poskládali program, který zapnul motor na plný výkon. Připojili jsme motor, ale se svitkem ani nepohnul. Tak jsme zapojili rovnou všechny čtyři. Stále to nestačilo. Museli jsme se znovu podívat do karty od vás. Bylo tam něco o převodech.

„Rozumíš tomu?“ ptala se Saja.

„No, moc ne, ale počkej... Asi to bude tak, že když dáme na motor malé kolečko a to bude zabírat do velkého, tak to bude pomalejší, ale silnější. To by mohlo fungovat!“

„Jasně!“ řekla Saja, „pro jistotu na osu toho velkého dáme ještě znovu malé a pak ještě jedno další velké kolečko!“

„Převodový poměr tak bude... to malé má 12 zubů a to velké 36, takže...“ snažil jsem se vypočítat výsledek. Saja mě ale přerušila nadšeným zvoláním: „A už to funguje!“

Po zapnutí se skutečně začal svitek odvíjet.

„Přidej ještě tlačítko, ať se nám to lépe ovládá.“

Saja do programu přidala tlačítko a podmínku pro sepnutí motorů jen při stisknutém tlačítku. Vše nahrála do NXT kostky.

„Tak a jdeme na to!“ zavelel jsem nadšeně.